Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція вôдъ ч. 13 улица Жулiньского.

Письма принимають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 92. Пятниця 26 Цвѣтня (8 Мая) 1891. Рôкъ I.

Нашй домашнй справы.

II.

Коли придивимось тому, якъ поодинокй народы побôчь себе розкладають ся, то побачимо, що они лишь тамъ по найбôльшôй части рѣзько вôдъ себе вôдрôзняють ся, вôддѣлюють ся, де суть природнй границѣ, высокй горы, рѣки и т. д. Дежь тыхъ границь нема, тамъ два жиючй побôчь себе народы зливають ся зъ собою, мѣшають ся, рôзницѣ мѣжь ними, якй вôдрôзняють ихъ цѣлй масы вôдъ себе, затирають ся, особливо же тогды, коли оденъ зъ тыхъ народôвъ стоить культурою и цивілізацією высше. Въ такихъ мѣсцяхъ ведесь найчастѣйше сильна борба національна. Найлѣпшій примѣръ того дае намъ Альзація и Льотарингія, котра зъ давенъ давна була и єсть до нинѣ спорною точкою мѣжь народомъ нѣмецкимъ и француцкимъ. То само явище видимо на переходовыхъ точкахъ народôвъ француского и италіяньского, италіяньского а нѣмецкого, италіяньского а народôвъ полуднево-славяньскихъ и т. д. Въ такихъ точкахъ выступае ще часто и борба племѣнна, котру однакожь лишаемо тутъ на боцѣ.

Не дасть ся заперечити, що и наша Галичина єсть въ значнôй своей части такою переходовою точкою, для руского народу, але заслонена вôдъ Угорщины горамы, єсть она лишь на пôвнôчнôмъ заходѣ бôльше отворена супротивъ сусѣдного польского народу. Буковина єсть лишь продовженємъ Галичины и тутъ стрѣчаемо такй самй вôдносины народу руского до румуньского, якъ на пôвнôчнôмъ заходѣ до польского. Вже лишь само натякненє сихъ нашихъ межинародныхъ вôдносинъ безъ всякихъ дальшихъ доказôвъ, подае можнôсть добачити причину, длячого нарôдъ рускій въ Перемыскôмъ понадъ Санъ и въ Лемкôвщинѣ пôдъ взглядомъ національнымъ такъ слабо розвивае ся, а треба сконстатувати фактъ, що зъ Перемыского и зъ Лемкôвщины зъ малыми вымками выходить найбôльше такихъ елементôвъ, що становлять, такъ сказати бы пасивну опозицію. Елементы тй стоять такъ само въ опозиціи до впливу польского якъ и до розбудженого руского житя національного. Чимъ дальше пôйдемо у всхôдну Галичину, тымъ бôльше видимо, якъ тутъ середъ насъ проявляеcь вже живѣйше житє національне.

Таке саме зъявище, лишь въ мінiатурѣ, проявляесь и по нашихъ мѣстахъ, де елементъ рускій супротивъ другого, єсть значно слабшій. Зважможь теперь и то, що мы зачали допервa вôдъ 1848 р. жити трохи живѣйшимъ житемъ національнымъ, а все то разомъ пояснить намъ, длячого мѣжь нами знаходять ся люде, для котрыхъ єсть все ще загадкою, чи мы нарôдъ, чи нѣ, котрй все ще чекають, щобы ажь наука рѣшила о тôмъ, чи мы єсьмо, чи насъ нема. Люде тй, то очевидно якъ на пôвъ умершй, якъ тй, що пробудились зъ летаргу и пытають ся, чи они ще жиють, чи вже умерли. Въ нихъ завмерло почутє народне, они вже не чують въ собѣ того природного правила, котре наказуе имъ держати ся тыхъ, зъ помѣжь котрыхъ они вийшли. Але такъ само нема въ нихъ и почутя до спôльности зъ елементомъ польскимъ въ нашôмъ краю и они стоять и до него въ такôй самôй опозиціи, а клонять ся передъ нимъ хвилево, хиба лишь передъ єго силою. Въ тôмъ то и треба шукати причины тои безхарактерности пôдъ взглядомъ національнымъ у многихъ одиниць нашои супôльности, тутъ и одна причина того, що нарôдъ рускій въ Галичинѣ подѣливъ ся на партіи, котрй въ грунтѣ рѣчи зъ ходомъ сучасной політики не мають нѣчого спôльного.

Тутъ причина такожь, длячого нашй люде перекидають ся такъ легко зъ одного табору въ другій, длячого зъ помѣжь насъ вытворюесь такъ легко матеріялъ для всякихъ иншихъ народностей, ба, що ще характеристичнѣйше, що одий и тй самй люде по кôлька разôвъ змѣняють свои переконаня національнй. Прецѣ єсть у насъ богато примѣрôвъ —именъ

17

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

— Моя Ганю, дай но спокôй пôмстѣ и гнѣвамъ; радше треба оглянути ся за другимъ хлопцемъ.

— Маю ихъ потôль — показала на шию.— Кождый спродасть ся за дурный моргъ поля.

Кумця змѣркувала, що дѣвчина дуже розсерджена та розжалена, тому й замовкла, вôдкладаючи нараду на потôмъ.

По заходѣ сонця, передъ самою вечерою, вôйтъ спокôйно, але рѣшучо поглянувъ на сына. Хлопцеви вôдъ тыхъ поглядôвъ зробило ся горячо. Чувъ черезъ людей, що Ганка хвалила ся єго маму, вôйтиху, тарахнути, що ажь порахуе зубы на травѣ. Бувъ лихій на дѣвчину, а покореный передъ родичами.

— *Скалозубъ* — говоривъ вôйтъ — вôдгрожувавъ ся твоей матери, що єи *спере*, чуешь? — додавъ тихо, голосомъ подôбнымъ до реву.

Вôйтиха стрясла ся вôдъ гнѣву и досады.

— Чую — шепнувъ хлопець.

— А теперъ убери ся.

Гриць мовчки скинувъ полотнянку, радъ въ души, що вже скôнчило ся. Мати подала єму чисту сорочку зъ пересиленою при обшивцѣ гарасôвкою, батько принѣсъ зъ коморы новй чоботы, гранатовй штаны зъ чѣрвоными *лямпасами* и синій официрскій мундуръ, купленый на ярмарку. Хлопець убиравъ ся покванно, зô страху передъ батькомъ, зъ лихои волѣ на Ганку, глядаючи въ своемъ озлобленю оправданя. Мати завязала єму гарасôвку, осмѣхнувъ ся. Обняла єго за шию, притиснула и поцѣлувала.

— А кольки бы тебе сперли — подумала на Гуличку, — що ты таку зызооку привела на свѣтъ! Не шкода-жь то хлопця? Якъ мальованый.... Люде будуть смѣяти ся, а та *шельма*, Ганка, зубы буде хлопцемъ вытирати.

За вôкнами заграла музика. Зъ безладя верескливыхъ тонôвъ добувало ся щось въ родѣ жалôбного маршу. Вôйтъ вôдчинивъ вôкно й кликнувъ:

— Веселои!

Добувъ зъ шафы три фляшки вина, двѣ сховавъ въ кишенѣ свиты, трету подавъ хлопцеви.

— Йдешь зъ нами стара? — звернувъ ся лагôдно до жѣнки.

— Бѣжу, ино одягну ся, йдѣть напередъ, а подождѣть на мене у заступця, у свата.

— Гриць забере по дорозѣ дружбôвъ.

— Пождѣть! — закликала урадована ласкою чоловѣка, послухомъ Гриця й щасливымъ зворотомъ справы. — Знае старый, що робить — шептала завязуючу прихапцемъ бѣлу хустку на головѣ. — Зъ Гулихою скôнчивъ и що мôгъ, выторгувавъ. Знае старый, що робить!...

Зъ поспѣху и радости ажь руки въ неи дрожали.

Ледви освѣтивъ мѣсяць золотымъ блескомъ вершокъ лѣса, коли до хаты кумцѣ влетѣла засапана Юрчиха.

— Знаете? У Гулихи музика, сватанка Гриця зъ Мариною. Вôйтъ частуе виномъ, вôйтиха розперлась та сидить за столомъ. Гулиха лиха але вѣдавъ вôйтъ водивъ єи до попа, а пôпъ вышаривъ и мусѣла уступити.

— Побѣгнѣмъ пôдъ вôкна — закликала кумця.

— Бѣжѣмъ — повторила Ганка.

— А щожь ты, дѣвчино, не плачешь? — запытала Юрчиха.

— Я бы плакала за такимъ драбомъ? Буду смѣяти ся и гуляти, що ихъ зъ зависти ажь кольки поспирають. Бѣжѣмъ!

И побѣгли. Пôдъ вôкнами стояла купка, а въ хатѣ сидѣла розпершись вôйтиха, поручь заступця и вôйта. Музика грала, Гриць перепивавъ виномъ до Марины, дѣвчина стрѣляючи зызами, заслонювалась рукавомъ, и надпивала по троха. Два дружбы дивили ся несмѣло; дружки, зведенй Мариною, шепотѣли коло печи.

Вôйтъ просивъ газдиню, щобы позволила дѣтьомъ обкрутитись пару разôвъ по хатѣ. Гулиха *завѣрена*, нахмурена, блѣда вô злости, понукнула головою. Музика втяла *краковяка*, Гриць обнявъ впôвъ Марину, дружбы дружокъ, почавъ ся танець. Вôйтиха плескала въ долонѣ.

Ганка въ натовпѣ почула стисненє руки, озирнула ся: саме при нѣй стоявъ Антошко.

— Що-жь Ганко, не жаль тобѣ Гриця?

— А тобѣ зызôвъ? — спытала дѣвчина.

— Чей не дурный.

чейже не треба наводити — що однѣ и тѣ самѣ люде були зъ разу, хоть правда, що може несвѣдомо, Русинами, вôдтакъ стали Поляками, опôсля вернулись знова до Русинôвъ а наконець опинились въ Москаляхъ, и хто знае, якѣ бы ще переходили метаморфозы, коли бы имъ такъ лишь обставины сприяли. Були примѣры, що Русинъ ставав и Нѣмцемъ, и то не середъ нѣмецкого народу, але таки на власнôй, рôднôй земли рускôй. Мы дивуемось, нась то гнѣвае и дразнить, що деякѣ пытають насъ: „Скажѣть — кажуть — хто вы?“ Чижь можна на таке пытане по зрѣлôй розвазѣ гнѣвати ся, коли и мѣжь нами самыми суть ще люде, що потребують розъясненя сего?

Якъ же тымъ зъ помѣжь насъ вôдповѣсти теперь, якъ имъ пояснити, коли они спитають, чи мы нарôдъ, чи нѣ? Яка наука зможе имъ на то дати поясненє, коли прецѣ на одну науку знайдесь, звѣстно, ще и друга? По нашôй думцѣ, найлѣпше бы такихъ людей, котрѣ въ своѣй груди не чують того, хто они, лишати на боцѣ, якъ бы не то, що зъ тыхъ елементôвъ, котрѣ стратили почутє народне, вытворюють ся вороги власного народу, люде, що стративши характеръ національный, тратять поволи и характеръ загально людскій и стають ся свѣдомыми зрадниками власного народу.

Справы краєвѣ.

(Новѣ доповняючѣ школы промысловѣ). На послѣдной сесіи поручивъ Соймъ Выдѣлови краєвому, щобы въ порозумѣню зъ краєвою комісією промысловою вплывавъ на прискоренє закладаня доповняючихъ школъ промысловыхъ въ тыхъ мѣсцевостяхъ, котрѣ того потребують, а въ котрыхъ тѣ, до котрыхъ бы то належало, сею справою не заняли ся.

Въ переведеню сего припорученя соймового завôзвавъ Выдѣлъ краєвый передовсѣмъ мѣста Городокъ и Снятинъ до заложеня у себе доповняючихъ школъ промысловыхъ. Въ сихъ мѣстахъ знесено въ 1888 р. мужескѣ школы выдѣловѣ а рôвночасно припоручивъ Соймъ Выдѣлови краєвому, постарати ся, щобы тамъ заведено доповняючѣ школы промысловѣ. Такъ само завôзвавъ Выдѣлъ краєвый мѣжь иншими мѣста: Броды, Санôкъ, Стрый, Тернопôль, Золочѣвъ, Бучачь, Чортковъ, Сокаль, Теребовлю, Добромиль, Долину, Любачѣвъ, Мостиска, Радимно, Старемѣсто, Залѣщики, Калушъ, Грыбôвъ и Камѣнку струмилову, щобы взяли ся закладати у себе доповняючѣ школы промысловѣ.

Выдѣлъ краєвый переславъ тымъ громадамъ для информаціи брошуру выдану краєвою комісією промысловою, котра подае подрôбнѣ поясненя що до высоты и розкладу коштôвъ удержаня такихъ школъ. Заразомъ завôзвавъ Выдѣлъ краєвый згаданѣ мѣста, щобы справу закладаня доповняючихъ школъ промысловыхъ предложили своимъ радамъ громадскимъ до порѣшеня — высказуючи переконанє, що мѣста тѣ признають скоре вôдкрыте тыхъ школъ лишь своимъ добре зрозумѣлымъ интересомъ и доложать зô своеи стороны всякихъ трудôвъ, щобы вдоволити бажанямъ Сойму.

Рада державна.

(11-те засѣдане палаты посолôвъ зъ дня 6 мая). Правительство предложило проектъ будовы кôлькохъ касарень у Вѣдни. Опôсля ухвалено безъ дебаты всѣми голосами противъ 22 выдати посла Шпайдера судови зъ причины жалобы о оскорбу чести.

Потôмъ наступило перше читанє внесеня о заведеню безпосередныхъ выборôвъ зъ округôвъ сѣльскихъ. За симъ внесенємъ промавлявъ пос. Ебенгохъ и домагавъ ся, щобы число сельскихъ посолôвъ було помноженє и щобы голосованє вôдбувалось въ кождôй громадѣ. За симъ внесенємъ промавлявъ такожь пос. Фандерлікъ. Внесенє передано окремôй комісіи зъ 36 членôвъ.

Опôсля слѣдувала дебата надъ внесенємъ пос. Катрайна въ справѣ реформы реґуляміну палаты посолôвъ. Противъ сего внесеня промавляли послы: Гофманъ, Ліґеръ и Пернерсторферъ доказуючи, що оно обмежуе занадто свободу слова. Внесенє се передано окремôй комісіи зъ 24 членôвъ. По залагодженю ще кôлькохъ поменшихъ справъ закрыто засѣданє и назначено слѣдуюче на пятницю, на котрôмъ розпôчнесь дебата адресова.

Въ комісіи буджетовôй заявивъ міністеръ скарбу, що приготовляючѣ роботы около кодіфікаціи закона о належитостяхъ скарбовыхъ вже укôнчено, але зниженє належитостей єсть неможливе. Дадуть ся лишь завести улѣпшеня въ примѣненю закона.

Переглядъ політичный.

Пôсля вѣстей, якѣ подають вѣденьскѣ ґазеты, розпôчнуть ся феріи парламентарнѣ, зъ причины Зеленыхъ святъ, доперва 14 с. м.

Вôдъ якогось часу ходять вѣсти, що запутанина, яку выкликала адреса въ палатѣ посолôвъ, станесь причиною великихъ змѣнъ. Мѣжь иншими говорять, що Рада державна буде розвязана, що правительство подасть ся до дімісіи и т. д. Вѣсти тѣ суть очевидно неправдивѣ и вѣрити имъ не потреба. Доси не заносить ся на нѣякѣ такѣ змѣны и певно до нихъ не прийде, хоть бы навѣть адресы не ухвалено. Становище ґр. Таффого єсть за надто сильне, якъ щобы вôнъ мавъ уступити.

На пирѣ въ Діссельдорфі данôмъ репрезентацію краєвою пôднѣсъ кн. Відъ тоастъ въ честь цѣсаря Вільгельма а цѣсарь згадавши про своѣ часы науки въ Боннѣ и про вôдносины свого дѣда и батька та свои власнѣ до надреньскои провінціи, вôдтакъ сказавъ: „Буде мене то радувати, коли ласка неба стане менѣ въ помочи якъ доси такъ и дальше щобы я бувъ въ силѣ панувати спокôйно и въ мирѣ въ моѣмъ краю. Я бажавъ бы лишь, щобы европейскій миръ спочивавъ въ моихъ рукахъ. На всякій случай старавъ бы ся я о то, щобы вôнъ не бувъ нѣколи нарушеный. Якъ бы тамъ впрочôмъ и не було, я буду все робити, що зможу, и буду старати ся, щобы его ненарушено.“ Дальше зазначивъ цѣсарь, що старае ся управильнити вôдносины межи робôтниками а даючими роботу а наконець подавъ до вѣдомости, що межи Нѣмеччиною а Австрією заключено угоду торговельну. Кажуть такожь — но ся вѣсть потребуе ще потвердженя — що цѣсарь згадуючи про сю угоду, уживъ дуже острыхъ слôвъ, вымѣреныхъ очевидно въ ту сторону, зъ котрои черезъ Гамбурґъ вôдзывалась опозиція. Цѣсарь мавъ сказати: Єсть лишь оденъ панъ въ краю, а тымъ я; нѣкого другого не стерплю.“

Станъ здоровля княг. Бісмарковои єсть небезпечный и для того кн. Бісмаркъ постановивъ не брати теперь участи въ нарадахъ

— То й я не дурна.

Замовкли обое заглядаючи до середины хаты. Антошко забувъ выпустити руку Ганки зô своеи долонѣ, Ганка забула еи взяти. Въ хатѣ Грицъ въ уланьскôмъ мундурѣ притупувавъ, намагаючи тримати ся прямо, якъ жовнѣрь. Марина, зворушена и залякана, упоена виномъ и наглою змѣною судьбы, крутила ся якъ лялька коло вытягненого, зъ высуненымъ на передъ животомъ, хлопця.

— Жаль тобѣ вôйтового сына? — шепнувъ у друге Антошко.

— А най вôнъ не десять а пятьдесять морґôвъ — вôдказала рѣшучо. — Ади, танцюе якъ вила.

— Бо такій тобѣ гордый, що бере *шилоку* — докинувъ Антошко.

Видко душно зробило ся въ хатѣ, Гуличка вôдчинила вôкно. Приглядаючѣ ся громадки подали ся въ задъ. Веселôсть ихъ змагала ся, шепоты выходили на пôвголосну гуторку.

Музика невгаваючи тяла *вôдъ уха* краковяка. Ганка, выхиливши ся трохи на передъ, заспѣвала:

Танцювали вила
А коло вилъ шила
А вôйтиха ся дуе
Що невѣстка зызуе.

Смѣхъ заглушивъ спѣвъ дѣвчины. Клекôтъ змагавъ ся, перерываный оплесками. Гулиха выхилила ся зъ вôкна зъ пôднятымъ кулакомъ. Въ тôй хвили Антошко зареготавъ ся дико саме такъ, якъ вчера въ вôльшинѣ.

— Квапте ся, матусе, выгнати доньку зъ дому, бо й на насъ часъ, великій часъ! — кликавъ.

— Дамъ я тобѣ, шибенику! — заверещала баба.

— По весѣлю, матусе, по весѣлю! — Клекôтъ змѣнивъ ся въ бурю радощѣвъ, повну крику, свисту и реготу. Гулиха якъ скажена выбѣгла зъ хаты; всьо, що жило, втѣкало передъ нею, старѣ й молодѣ, а се бабу доводило ще до бôльшои лютости. Вôйтиха зъ вôйтомъ и заступцемъ зъ одного вôкна, Грицъ зъ Мариною и дружки, зъ другого приглядали ся тôй комедіи. Вôйтъ бувъ лихій, але не дававъ пôзнати того по собѣ; вôйтиха гамувала гнѣвъ шепотомъ проклонôвъ, що кидала на Ганку и Антошка. Грицъ заховувавъ ся спокôйно, обѣцюючи пôмстити ся на дѣвчинѣ.

— Зле буде, бо матуся, якъ впадуть въ злôсть, нѣкому не дарують — шептала залякана Марина.

Гулиха вернула до хаты блѣда, понура, зъ громами въ очохъ.

— Вы поили мене въ коршмѣ, вытягли до попа, змовили ся всѣ, щобы мене обдерти й оциганити.

— Матусе! — шепнула Марина, зъ пашѣючимъ лицемъ.

— Стули пысокъ! гукнула. — Я не дамъ себе туманити, циганити, обдирати. Идѣть вы собѣ, вôдки есьте прийшли, доки я добра!...

Вôйтиха хотѣла поскочити зъ пястуками до бабы, но вôйтъ вôдсунувъ еи. Усмѣхненый, солодкій, спокôйный, пôдôйшовъ до ґаздинѣ, а Марина, трясучись зъ остраху, присунула ся до Грица, дружки до дружбôвъ.

Вôйтъ давъ знакъ рукою музицѣ, Грицъ поскочивъ до Марины, але дѣвчина зô страху не важилась танцювати, указала хлопцеви на дружокъ. Вôйтъ навивъ повну склянку вина и подавъ старôй.

— За ваше здоровле! — кликнувъ.

Баба выхилила душкомъ и сѣла. Зворушенє, жаль за десятьма морґами, гнѣвъ, страхъ и вино почали завертати голову. Заступець обнявъ черезъ половину вôйтиху, вôйтъ сѣпнувъ Гулиху и почались танцѣ. Гулиха танцювала улягаючи зъ роспукою силѣ, котрôй опертись не могла.

Розôгнана Гулихою громадка почала розходити ся, гуторячи и смѣючись. Межи ґосподинями водила передъ кумця, а межи дѣвчатами Гануська. Антошко не выпускавъ еи руки зъ своеи, Гануська не боронила, хоть дивили ся люде; мати хлопця вôдказувала пôвголосомъ. Кортѣло и кумцѣ щось заворкотѣти, та бояла ся вôдзывати.

Гануська не выпускаючи руки Антошка звернула на стежку идъ хатѣ. Ишли мовчки, поволи, лишь роса пирскала зъ передъ ихъ нôгъ. Надъ заходомъ неба простягнула ся срѣбно-синява льща, зъ сѣрого неба сверкали блѣдымъ свѣтломъ зорѣ. Долôвъ, зъ вôконъ хатъ добувались червонавѣ свѣтла, а на чорнôмъ тлѣ лѣса свѣтили огнѣ пастухôвъ, що пасли конѣ.

(Дальше буде.)

парляменту. *Post* доносить, що кн. Бісмаркъ явить ся въ парляментѣ ажь въ осени и тогды выступить противъ австро-нѣмецкои угоды.

Пôдъ конець сего мѣсяця мають спускати ся въ Петербурзѣ на воду три кораблѣ воєнні, а ся нагода буде, здаєсь, якъ разъ вôдповѣдна до того, щобы показати свѣтови згоду и дружбу Россиі зъ Францією. Зъ Петербурга доносять именно, що тамъ хотять зачекати зъ тымъ торжествомъ, доки ажь не прибуде тамъ францускა ескадра, на котрои повитанє россійскѣ круги маринарскѣ роблять великѣ приготовлена.

Зъ Букарешту доносять, що въ Крайовѣ, въ Румуніи зловлено болгарского еміґранта Ризова, вмѣшаного въ справу убійства Бѣлчова, и що его думають выдати правительству болгарскому, котре актами доказало, що Ризовъ єсть дѣйстно въ ту справу замѣшаный. Разомъ зъ Ризовомъ арештовано також Болгарина Нарова, але того, здаєсь, власти румуньскѣ не выдадуть. Ризовъ перебувавъ до недавна въ Бѣлградѣ и доперва сими днями перенѣсъ ся до Румуніи.

Новинки.

— **Выборъ доповнячій** одного члена Рады повѣтовои въ Долинѣ въ куріи громадъ сѣльскихъ розписано на день 16 червня с. р. а въ Снятинѣ въ куріи мѣскои на 9 червня с. р.

— **Зъ кругôвъ нотаріяльныхъ**. П. Іосифъ Громницкій, нотаръ въ Нижанковичахъ, перенѣсъ въ днемъ 1 мая свою канцелярію до Комарна. — Нотаремъ въ Жабнѣ именованый д-ръ Иванъ Мыціньскій.

— **Польги податкови**. Міністерство скарбу призволило, щобы польги при екзекуціи податкôвъ и належитостей урядовыхъ, такъ само фондôвъ публичныхъ, признанѣ рескриптами міністеріяльными: зъ дня 20 падолиста 1886 р., 3 чевня 1887 р., 31 марта 1888 р., 21 мая 1889 р. и 24 мая 1890 — примѣнено также и на рôкъ 1891. Ц. к. Намѣстництво поручило отже староствамъ, щобы при приписуваню и поборѣ належитостей екзекуційныхъ держались точно розпоряджения міністеріяльного, а для громадъ, побираючихъ индівідуально податокъ, выдали вôдповѣдни розпоряджения.

— **Рускій театръ народный** пôдъ управою Ив. Биберовича буде давати представленя въ Тернополи тôлько до недѣлѣ дня 10 н. ст. мая включно.

— **Щедрый записъ.** Кравець Іосифъ Чуридло въ Бернѣ, родомъ зъ Андрихова въ Галичинѣ выйшовши въ молодôмъ вѣцѣ до Вѣдня а вôдтакъ до Берна доробивъ ся тамъ значныхъ грошей и записавъ сими днями краковской академіи наукъ 40.000 зр. на выдавництва, вôдносячи ся до польскои исторіи, застерѣгаючи собѣ лише до смерти вôдсотки зъ нихъ на житє, та щобы тая фундація на выпадокъ, якъ бы академія стратила характеръ польскій, перейшла на громаду Кракова. Іосифъ Цуридло будучи въ 1879 р. въ Краковѣ на ювілейнôмъ торжествѣ Крашевского, такъ перенявъ ся патріотизмомъ, що теперь надъ гробомъ стоячи записавъ майно своє на краковску академію наукъ.

— **Огонь**. Въ Тернополи повставъ вô вторникъ огонь въ стайни войсковôй при улици Стрѣлецкôй. Згорѣвъ цѣлый запасъ сѣна; конѣ уратовано. Огонь пригашено въ кôлькохъ годинахъ.

— **Трôйняки.** Въ Лютчи повила Францішка Янусова трое дѣтей: двѣ дѣвчинки и одного хлопчика. Новонародженѣ жиють, а мати здорова. Янусова повила се вже другій разъ трôйняки, въ першихъ, въ 1889 р., жиє оденъ хлопчикъ.

— **Здрадали эго повила та бриндзя.** Воякъ зъ 24 (коломыйского) полку, стоячого въ Перемышли, закравъ ся въ ночи на Засаню до кантины коло баракôвъ, пôдваживъ баґнетомъ вôкно, вôдогнувъ крату и войшовъ до кантины. Тутъ розбивъ шуфляду и забравъ зъ неи дрôбными 40 зр. Грошѣ завязавъ вôнъ въ хустку и повернувъ до касарнѣ. Лѣзучи черезъ вôкно до кантины, влѣзъ вôнъ одною ногою въ бочôвку зъ повилами, а другою ногою до дѣжки бриндзѣ. На другій день спостерѣгъ се кантинарь, зроблено заразъ ревізію въ касарни, а по повилахъ и брындзѣ, котрыхъ слѣды ще лишились на чоботахъ, выкрыто злодѣя.

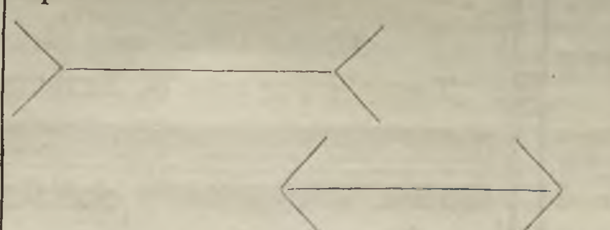
— **Силомôць пхавъ грошѣ въ руку**. Въ понедѣлокъ на улици Городецкôй приступивъ жидъ Саломонъ Бурштинъ до переходячои тамтуды однои дамы и хотѣвъ конче даровати ѣй 295 зр. Женщина не хотѣла брати грошей, але Саломонъ пхавъ ѣй грошѣ силомôць у руки. Коли и се не помогло, кинувъ грошѣ передъ ню на землю а самъ пойшовъ собѣ спокôйно дальше. Грошѣ ти зложено въ поліціи. Въ нинѣшныхъ часахъ годѣ собѣ пояснити таке диво; може хиба лишь якійсь жидôвскій забобонъ або божевôльство грало тутъ якусь ролю.

— **Сто трицять зр. въ дѣдôвской торбѣ**. Въ Чернôвцяхъ на передмѣстю Клокучка, зайшовъ недавно тому до помешканя Фрайды Лєбковеръ незнакомый, лахами покритый дѣдъ, и впросивъ ся на нôчь. Выходячи другого дня рано, забувъ свою торбу. Цѣкави домôвники заглянули до середины и найшли тамъ 130 зр. дрôбною монетою. По кôлькохъ годинахъ, вернувъ дѣдъ занепокоєный своєю згубою, и вôдобравъ торбу разомъ зъ грôшми.

— **Небезпечну ватагу розбишакôвъ**, що волочили ся по цѣлôмъ свѣтѣ придержано въ мѣстѣ Калє въ Франціи, пôдозрѣныхъ о то, що кôлька мѣсяцѣвъ тому назадъ украли зъ ваґона почтового межи мѣстами Остендою а Брукселею 2 міліоны франкôвъ готôвкою. Проводиремъ тои ватаги єсть 72-лѣтный старикъ, чоловѣкъ дуже богатый и властитель красного дому въ Брайтонѣ въ Анґліи Вôнъ сидѣвъ вже сѣмъ разôвъ въ криміналѣ въ Анґліи а оденъ разъ въ Франціи. При арештованыхъ найдено множество ключѣвъ и вытрихôвъ та восковыхъ вôдбиткôвъ вôдъ замкôвъ касовыхъ на кôлькохъ пароходахъ, що перевозять людей зъ Франціи до Анґліи. Поліція арештувала ихъ якъ разъ въ хвили, коли они лагодили ся ограбити пароходъ, що вѣзъ 5 до 6 франкôвъ паперами и въ дорогоцѣнностяхъ.

Всячина.

— **И власнымъ очамъ не можна вѣрити!** Що людске око не завсѣгды, хочь и зовсѣмъ здорове, може все вѣрно выдѣти, то рѣчь давно вже знана. Звѣстна прецѣ рѣчь, що дуже довга улиця въ мѣстѣ, або гостинець висаджуваный деревами, а ще лѣпше шины на зелѣзницяхъ, здають ся намъ здалека, якъ колибъ они збѣгали ся до купы, хочь чи то боки улицѣ, чи дерева здовжь гостинця або й шины на шляху, идуть рôвнобѣжно до себе. Але ще цѣкавѣйшій примѣръ того, якъ то не можна на власнѣ очи спустити ся, подає француска ґазета La Nature („Природа"). Порôвнайте отсѣ двѣ лініи зъ собою и скажѣть, котра въ нихъ коротша?

Кождый, що має здоровѣ очи, скаже, що низша лінія єсть коротша. Обмана єстъ такъ велика, що хочь и змѣряти обѣ лініи якъ найточнѣйше, то все ще не хоче ся вѣрити, що они рôвнѣ. Причиною тои обманы суть тѣ лінійки на кôнцяхъ обохъ ліній. Въ горѣшнôй они розходять ся и розширяють поле огляду для ока и черезъ то цѣла лінія здаєсь бути довша; въ долѣшнôй они сходять ся и стѣсняють поле огляду та роблять лінію на око коротшою. Тутъ можна справедливо сказати: „Не вѣрь, но мѣрь!"

— **Добрый доказъ.** Судія (пытає обжалованого): „А дежь ты бувъ Иване, въ четверъ межи 2 а 5 годиною зъ полудня?" — Иванъ: „Де бувъ? Въ шинку у Мошка!" — Судія: „Щожь ты тамъ робивъ?" — Иванъ: „Що робивъ? Та що? Зичивъ у Мошка пять риньскихъ". — Судія: „Та такъ довго, ажь вôдъ 2 до 5 годины?" — Иванъ: „Та якъ бо Вамъ вже казати? Коли не вѣрите, то пойдѣть самѣ до Мошка зичити, а побачите, чи вôнъ Вамъ скорше позичить!"

† Посмертнѣ вѣсти.

Николай Косарчукъ, господарь въ Нагорянцѣ коло Бучача, бувшій начальникъ громады, бувшій членъ рады повѣтовои, членъ рады громадскои и бучацкои „Народнои Рады", чоловѣкъ постоянного и непôдкупного характеру и щирый патріотъ упокоивъ ся 64 роцѣ житя. Вѣчна єму память!

Иванъ Явдикъ, заступникъ секретаря бувшои „Аціѣнды", теперь „Фенікса", упокоивъ ся на суботы дня 3 н. ст. мая у Львовѣ въ 38-ôмъ роцѣ житя. Мощѣ єго перевезено оногдѣ зелѣзницею до родинного села. Вѣчна єму память!

Марія зъ Кляйнôвъ Стельмахова, вдова по бл. Андрею Стельмаховѣ, пароху въ Бродкахъ, упокоила ся тамъ въ 80-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 7 мая. Даньска пара королевска прибѣхала тутъ въ гостину до кн. Кумберляндского.

Брукселя 7 мая. Число страйкуючихъ робôтникôвъ дôйшло вже до сто тысячѣвъ. Правительство постановило покликати 12.000 резервы и выслати єи въ загроженѣ мѣсця. На провінціи появляють ся чимъ разъ частѣйше атентаты дінамітовѣ.

Бѣлградъ 7 мая. Розôйшлась чутка, що королева має при кôнци сего мѣсяця дôстати приказъ, щобы выѣхала зъ Сербіи. Кор. Александеръ будучи не давно у матери, самъ єи просивъ, щобы она выѣхала, але королева не хоче уступити ся.

Монсъ, 6 мая. Въ ночи, передъ домомъ нестрайкуючихъ робôтникôвъ, наставъ выбухъ дінамітовыхъ патронôвъ. Здаєсь, що то була месть страйкуючихъ робôтникôвъ.

Парижъ, 6 мая. Парляментъ ухваливъ кредитъ 50.000 франкôвъ для жертвъ въ Фурміє и принявъ 269 голосами противъ 164 наглє внесенє, щобы разъ на тыждень присвятити одно засѣданє для справъ робôтничихъ.

Поѣзды зелѣзничѣ.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 жовтня 1890).

	Поѣздъ посп. або кур.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
До Львова приходять:				
Зъ Кракова	4·03	9·28	8·50	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Сухи, Хирова, Стрыя, Гусятына и Станіслава		8·30		
Зъ Будапешту, Мункача, Лавочного, Стружа, Хирова, Стрыя, Гусятина и Станіслава		12·08		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіслава		6·53		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.		2·—		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.	8·—			
Зъ Белзця (Томашева)				5·41
Зъ Белзця (лишь у вторки и пятницѣ)				10·17
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	8·30	4·20	7·20
До Пôдволочискъ	4·11	9·50		10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22	10·15		11·05
До Стрыя, Хирова, Стружа, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина		5·55		
До Стрыя, Хирова и Сухи		10·20		
До Стрыя, Хирова, Сухи, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина		8·45		
До Станіслава, Черновець, Яссъ, Букарешту и Гусятина	9·16			
До Станіслава, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Станіслава, Гусятина, Черновець и Сучавы		10·16		
До Белзця (Томашева)				8·03
„ лишь въ пятницѣ				2·29
„ лишь вô вторки				4·43

Примѣтка: Годины пôдчеркненѣ лінійкою означають часъ нôчный ôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

I

КВИЗДЫ

выключно прив.

Restitutionsfluid

Вже ôдъ **30 лѣтъ** есть уживана зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** по многихъ **стайняхъ надвôрныхъ**, и въ **бôльшихъ стайняхъ** цивильныхъ и войсковыхъ, для **змôцненя** и **наданя силъ по великихъ змученяхъ** при **звихненяхъ, пôдбитяхъ, сухожиляхъ** и т. д.

Цѣна однои фляшки 1 зр. 50 кр.

Правдивый можна лишень зъ выжше наведеною маркою охоронною получити у всѣхъ аптикахъ и дроґуеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

FRANZ JOHANN KWIZDA

k. u. k. österr. u. k. ruman. Hoflieferant. Kreisapotheker. Korneuburg bei Wien.

Лишь на короткій часъ!

прибуде до Львова славна на цѣлый свѣтъ **Кароля Гаґенбека**

КАРАВАНА

Синґалезôвъ и Томілôвъ

мешканьцѣвъ острова Цейлонъ складаюча ся зъ 38 осôбъ мужчинъ, женьщинъ и дѣтей вразъ зъ уживаными ними до ѣзды и потягу 4 величезныхъ слонѣвъ и 7 зебôвъ.

Перше представлене вô вторникъ дня 12 мая при улицѣ Жигмонтовской ч. 1 проти огорода Єзуицкого.

КВИЗДЫ

Корнайбургскій порошокъ до поживы коней, худобы и овець.

Вже майже ôдъ **40 лѣтъ** уживаный зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** въ многихъ стайняхъ при **браку охоты до ѣди, лихимъ травленю** для **поправленя и помноженя молока у коровъ**; порошокъ той пôдтримує также **силу опираючу ся** звѣрятъ противъ **злымъ вплывамъ.**

Цѣна пуделочка 70 кр. ½ пуделка 35 кр.

Правдивый можна лишь зъ наведеною маркою охоронною, получити у всѣхъ аптикахъ и дрогуеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

Franz Joh. Kwizda

k. u. k. esterreich. und k. ruman Hoflieferant, Kreisapotheker Korneuburg bei Wien

---

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

молоко стерилизоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленî тымъ молокомъ не слабують на жаднî слабости жолудковî або кишковî и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 **зл.**

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручае выпробованî и за скуточнî узнанî

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитî въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючî бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляе менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякî, хотьбы застарѣлî зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшî слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнî терпѣня, якî выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгî лѣта треваючî болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятî, по натертю кôлькохъ фляшокъ „**Excelsior**“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи ôдгомономъ най будуть тî слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Замѣна!

або продажъ реальности

20-морґовои зъ ыбудиками и інвентаремъ и въ обовязкомъ писаря громадского, побираючого рôчну платню 340 зр. а.в. за водповѣдну другу реальность и становище писарске, або за готовî грошѣ 2.790 зр. вже зовсѣмъ.

Близшî вѣдомости въ Редакціи „Народнои Часописи“ и тамъ на водповѣдь упрашае ся долучити марку почтову и адресъ.

Купуємо

переношену одѣжь мужеску

по найвысшихъ цѣнахъ

и ожидаемо посылокъ пôдъ адрсссомъ:

Експортъ суконъ

пôдъ Опавою“

J“ddoTau, österr. Schlesien.

Окулиста Дръ Ґезанґъ,

б. ельевъ асистентъ и операторъ на окулистичной клиницѣ проф. Фукса у Вѣдни.

Львôвъ, ул. Ягайлоньска ч. 2

напротивъ нового гмаху Касы Ощадности.

ГАЛИЦКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручае

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячî ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованî почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно стилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокревности, скрофуламъ и т. д. **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищены и дистильованый. До набитя въ бутелькахъ по 60 и 80 к

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.